

Tátovo jaro

Jan Nedvěd

C

Sel v horach snih sem dolu k nam
F C
v pramincich stekal a tal
F ami G
a z vetvi nad potuckem padal dolu led
F C G C

prichadzel tatu v jarni svet

Z okapu ven listi a mech
ze skaly nad studankou snih
najednou je nas vic smich zvoni, smich zvoni
najednou lip je snad jak v loni

Ta krasa ran pod strechy bliz
na prvni sedanky tam k nam
a kazdou chvili slisis jak projizdi vlak
vzpominas na tatu a tak

Jestli jsme zas o kolik je nas min
jestli nam nevymazal stopy v case svet
Manitou neplakal jen za totemem stal
a mnozi nevideli dal